

STJEPAN DOMITRAN, dipl. ing. geod.
(1930–2017)

Duboko nas je potresla žalosna vijest da nas je 15. srpnja 2017. godine napustio cijenjeni kolega Stjepan Domitran, dipl. ing. geod., kojeg smo od milja zvali Štef. Za njegovu obitelj, rodbinu te njegove prijatelje i kolege bio je to neočekivan odlazak iz naše sredine i pored toga što smo znali da je ozbiljno bolestan. Uz nazočnost članova njegove obitelji, rodbine, prijatelja i kolega oprostili smo se od njega na Krematoriju u Zagrebu 19. srpnja 2017. godine.

Životni put našega dragog kolege Štefa započeo je u njegovu voljenom Belcu u Hrvatskom Zagorju 20. rujna 1930. godine. Bio je ponosan na Hrvatsko Zagorje. Bio je deseto, najmlađe, dijete majke Barbare i oca Stjepana. Osnovnu školu pohađao je u rodnom Belcu, gdje se već tada isticao od ostalih vršnjaka po svojem uspjehu. U malom mjestu Belcu izgrađena je velika crkva „*Majke Božje Snježne*“ u kojoj ima puno umjetničkih djela Ivana Rana-

gera (1700–1753), poznatog fratara – pavlina, zbog kojih je crkva postala poznate na širokim prostorima.

Nakon završene osnovne škole u Belcu, upisao je V. mušku gimnaziju u Zagrebu, gdje je stekao veliko znanje, ali i način ponašanja u obrazovanom društvu. Već kao gimnazijalac pokazao je veliki interes za razne vrste sportova, a posebno bi se moglo izdvojiti njegov interes za stolni tenis kojim se bavio i u umirovljeničkim danima. Također mora se spomenuti njegov interes za ples i da je bio član ansambla „*Jože Vlahovića*“. Imao je veliki interes i za široki krug ostalih društvenih događanja u gradu Zagrebu. Poslije mature bio je na odsluženju obveznoga vojnog roka, gdje je službovao kao bolničar.

Poslije odsluženja vojnog roka upisao je 1953. godine Geodetski odjel Tehničkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, gdje smo se i prvi put sreli. Na prvoj godini studija bilo nas oko 60 studenata, a diplomiralo nas je svega dvadeset dvoje.

Svima nama iz te generacije ostalo je puno lijepih uspomena sa studija i unatoč tome što smo teško živjeli, ali smo si uvijek međusobno pomagali kao vrlo složna generacija. Štef je kao stariji bio uvijek spreman pomoći mladim kolegama savjetom ili na neki drugi način. Ostalo nam je bezbroj lijepih doživljaja sa studentske prakse u Šilu na otoku Krku, koju je vodio profesor Ivan Krajziger, dobar profesor i čovjek.

Puno lijepih sjećanja ostalo nam je također iz crtaonice, gdje smo provodili čitave dane. To nas je snažno povezalo i stvorilo čvrsto prijateljstvo među nama, generacijom upisanih na studij geodezije 1953. godine. Zato nam je svaki naš susret poslije završenog studija bio veliko zadovoljstvo te smo organizirali 25., 35. i 50. obljetnicu od upisa naše generacije na Fakultet. Štef je uvijek bio jedan od organizatora tih obljetnica.

Nas trojica Štef, Čedomil Degoricija i ja radili smo zajedno na terenu za potrebe Zavoda za kartografiju Geodetskog fakulteta pod nadzorom prof. dr. Branka Borčića, na snimanju lijeve obale Save od Jasenovca do utoka Lonje, krajem 1958. i početkom 1959. godine. Tada smo se još više zbližili, a sjećam se da smo dnevno snimali preko jednog kilometra obale. Ta

brzina rada praktički nije ništa zaostajala za brzinom rada sa današnjim suvremenim elektoničkim instrumentima.

Štef je diplomirao na Geodetskom odjelu AGG fakulteta u studenome 1960. godine. Nakon toga se zaposlio najprije u Konjščinskim ugljenokopima, a zatim u Termoelektrani Jertovec, dok je u katastru u Zaboku radio od 1967. do 1973. godine. Vidjevši da nema neke perspektive za dobivanje kvalitetnijega geodetskog posla, uz pomoć kolege Augustina Krčmara, dipl. ing., našao je posao u Švicarskoj na izgradnji tunela Seelberg, dugom 10 km, na autocesti za Lucern.

Na tom je poslu Štef pokazao svoje znanje, snalažljivost i inovativnost. Naime, na početku su u tunelu koristili veliki stroj za bušenje „*Big Džon*“, kupljen u SAD-u. Međutim, tvrtka iz SAD-a nije osigurala dovoljno točno vođenje tako skupog stroja za bušenje tunela po zakrivljenoj trasi. Zato je Štef osmislio kako točno voditi usmjerenost tog stroja kroz podzemlje planine. Naime, predložio je da se ne postave laseri izravno na stroj za usmjeravanje stroja za bušenje, već na točno izračunate položaje na stropu tunela pomoću kojih se automatski moglo puno točnije usmjeravati taj stroj za bušenje. U tu je svrhu koristio mala elektronička računala koja su se tek bila pojavila na svjetskom tržištu. Tada je to bila novina. Kompanija je tako znatno profitirala, a njega su pozvali iz ugledne tvrtke švicarskog proizvođača geodetskih instrumenata WILD kao svog konzultanta. Na taj je način pronio glas Geodetskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i hrvatske geodezije.

Nažalost, zbog teške povrede na skijanju 1980. godine bio je duže vrijeme na liječenju i dugotrajnim terapijama, nakon kojih je morao otići u invalidsku mirovinu 1985. godine.

Štef se kao apsolvent geodezije oženio svojom dobrom i dragom suprugom Ivankom, koja mu je postala vjerni pratilac u dobru i u zlu kroz čitav život. Najprije su dobili kćerku Dubravku 1959. godine, koja je diplomirala na Geodetskom fakultetu na usmjerenju kulturne tehnike s odličnim uspjehom, a koja danas radi u Engleskoj. Ubrzo je rođena i kćerka Rajka, koju svi nazivaju Seka, a diplomirala je na Arhitektonskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu s odličnim uspjehom, a danas vrlo uspješno vodi svoju tvrtku u Švicarskoj.

Supruga Ivanka radila je vrlo uspješno u Švicarskoj kao profesorica matematike sve do odlaska u mirovinu 1998. godine. Nakon toga vraćaju se u Zagreb i Krapinske toplice gdje su izgradili svoje lijepe kuće.

Kada se Štef razbolio, njegova voljena supruga Ivanka, a i kćerke Dubravka i Rajka dale su mu svu svoju podršku, njegu i pažnju sve do posljednjeg trenutka dok nije sklopio svoje umorne oči. Međutim, u toj njegovoj bolesti najveći je teret podnijela njegova dobra i vjerna Ivanka.

Teško je naći riječi utjehe njegovim najdražima: supruzi Ivanki, kćerkama Dubravki i Rajki, unukama, njegovoj sestri i ostaloj rodbini. Međutim, sigurno se može reći da mogu biti ponosni što su imali takvoga dobrog supruga, pažljivog i uspješnog oca i djeda, odnosno rođaka. Njegovo ime ostat će trajno upisano u našim srcima te u povijesti geodezije u Hrvatskoj.

Štef je bio pravi domoljub, dragi kolega, visoko cijenjeni geodetski stručnjak, dobar suprug, otac i djed. Zato zahvaljujemo kolegi i prijatelju Štefu za sve što je učinio za nas i za ugled geodezije u Hrvatskoj i Švicarskoj.

Neka mu je vječna slava i hvala te laka mu naša hrvatska gruda.

Miljenko Solarić i Nikola Solarić